Історія ця сталася в ті далекі часи, коли більшовики розкуркуленням, примусовою колективізацією та страшною голодовкою ледь не познищували села. Коли в селах цих опустілих закривалися школи, бо нікого було вчити. Замість семирічок чи навіть десятирічок ледь жевріли початкові, та й ті муляли більшовикам очі: не так викладають, по-старорежимному. Галиччю літали по тих школах зачуханих інспектори збільшовичених установ освітянських, не цікавлячись насамперед тим, як учні засвоюють арифметику, фізику чи інші буржуазні дисципліни, а передусім тим, чи знають вони, хто такий Сталін, Каганович, Молотов, Калінін та інші достойники "от Москви до самих до окраїн".

Отож в одну із сільських шкіл прикотив такий інспектор та й, зайшовши до класу, поцікавився майже з порога:

— Діти, а хто такий Сталін?

Діти дружно відповіли. Вже були політично підковані.

— А хто голова раднаркому?

— А хто такий товариш Ворошилов?

Відповідали як по писаному, хоч що б спитав.

Інспектор залишився задоволений. Вже виходячи з класу (змокріла вчителька дріботіла слідом), раптом обернувся й запитав:

— А який місяць надворі?

Отут діти й зам'ялися: пори року вони не проходили. Не встигли, вивчаючи вождів.

— Що, ніхто так і не скаже, який зараз місяць надворі?

Обмерла вчителька, яка стояла позаду інспектора, стала гарячково тицяти себе в груди вказівним пальцем: "Грудень! Грудень!.."

— ЦИЦЕНЬ!!! — зраділо закричали діти.